

92- Truyện Vị Tỳ-Kheo Trưởng Giả Ở Trong Thai Mẹ
Sáu Mươi Năm

Một thuở nọ, Đức Phật ngự tại vườn trúc Ca-lan-đà, trong thành Vương xá.

Bấy giờ, trong nước có một vị trưởng giả có vô lượng tài sản, vật báu, nhiều không thể tính kể được. Ông chọn con gái trong một gia đình giàu sang để cưới làm vợ, tấu trối âm nhạc để mua vui cho nàng.

Sau đó, người vợ mang thai, đủ mười tháng, nàng muốn sinh nhưng đứa bé không chịu ra; rồi lại tiếp tục mang thai, đủ mười tháng thì sinh được một đứa bé. Cái bào thai trước vẫn nằm ở hông bên phải. Như vậy, người vợ lần lượt mang thai chín lần; cứ đủ mười tháng đều sinh được con, chỉ có đứa con đầu tiên là còn nằm trong thai, không chịu ra.

Người mẹ rất khổ sở, phát bệnh. Bà dùng các thứ thuốc để tự điều trị nhưng không bớt bệnh, bà bảo với người trong nhà:

–Trong bụng ta có đứa con, nó vẫn còn sống không chết, nếu ta chết hãy mổ bụng ta để lấy đứa con ấy mà nuôi dưỡng.

Căn bệnh người mẹ không hề thuyên giảm, khi bà qua đời, người thân đem thi hài ra nơi gò mả, rồi mời thầy thuốc nổi tiếng Kỳ-bà mổ bụng ra xem, quả thấy một đứa bé, tướng mạo già nua, tóc trên đầu bạc trắng, đứng dậy lom khom đi lại, nhìn xung quanh và nói với người thân:

–Các người nên biết, do đời trước ta nói lời ác để nhục mạ chúng Tăng, cho nên phải ở lâu trong thai đến sáu mươi năm, chịu nhiều khổ não không thể nói được.

Những người thân nghe đứa bé nói vậy liền kêu gào khóc lóc, buồn bã không thể nói được.

Bấy giờ Đức Thế Tôn từ xa biết đứa bé này căn lành đã thuần thực, nên Ngài dẫn đầu các Tỳ-kheo đến chỗ đứa bé.

Đức Phật hỏi đứa bé:

–Người có phải là vị Tỳ-kheo Trưởng lão không?

Đứa bé đáp:

–Bạch Đức Thế Tôn, con thật là vị Tỳ-kheo Trưởng lão.

Phật hỏi đứa bé hai ba lượt như vậy và đứa bé cũng đều trả lời:

–Con thật là vị Tỳ-kheo Trưởng lão.

Lúc ấy đại chúng thấy đứa bé đối đáp với Đức Phật, ai cũng thắc mắc nên bước ra bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, đứa bé già nua này đời trước đã gây ra nghiệp ác gì, mà nay phải ở trong bào thai lâu năm đến nổi tóc bạc trắng, đi đứng lom khom, lại đối đáp với Đức Thế Tôn như thế?

Đức Phật bảo đại chúng:

–Các vị hãy lắng nghe, Ta sẽ giải thích rõ. Trong hiện kiếp này, tại nước Ba-la-nại có Đức Phật ra đời hiệu là Ca-diếp.

Có các Tỳ-kheo kiết hạ an cư, chúng Tăng hòa hợp, sai một vị Tỳ-kheo lớn tuổi làm Tăng Duy na.

Trong chúng cùng nhau lập ra quy định là những người đắc đạo trong mùa an cư mới được phép Tự tứ, nếu ai chưa đắc đạo thì không được Tự tứ.

Lúc bấy giờ, chỉ có một mình vị Duy na này không đắc đạo, nên chúng Tăng

không cho ông BỐ-tát tự tử. Vị Duy na rất buồn bã, nói như vậy:

–Một mình ta vì các ông coi sóc việc chúng, để các ông an ổn tu hành, nay lại không cho ta làm pháp Yết-ma tự tử, BỐ-tát.

Nói xong ông ðùng ðùng nổi giận chửi mắng chúng Tăng, rồi lôi các Tỳ-kheo vào trong nhà nhốt kín lại, còn nói: “Để cho mấy ông ở luôn trong tối, khỏi thấy ánh sáng như hiện bây giờ ta đang ở trong nhà tối vậy.” Nói dứt lời ông liền tự sát. Khi chết đi, ông liền bị ðọa vào địa ngục, chịu khổ não dữ dội, mãi cho đến ngày nay mới được thoát khỏi nhưng còn phải ở lâu trong bào thai để chịu khổ như vậy.

Đại chúng nghe Phật dạy, ai nấy đều tự giữ gìn ba nghiệp thân, miệng, nhàm chán sinh tử, có vị chứng đắc quả Tu-ðà-hoàn, có vị chứng quả Tư-ðà-hàm, có vị chứng quả A-na-hàm, có vị chứng quả A-la-hán, có vị phát tâm Bích-chi-phật, có vị phát tâm Bồ-ðề vô thượng.

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.

M